

САВЕТ ЕВРОПЕ

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка бр. 9071/06
Александар СТОЈАНОВИЋ и други
против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), 22. априла 2008. године на заседању Већа у саставу:

Francoise Tulkens, председник,
Antonella Mularoni,
Ireneu Cabral Barreto,
Vladimiro Zagrebelsky,
Dragoljub Popović,
Andras Sajó,
Nona Tsotsoria, *судије*

и Sally Dollé, *секретар одељења,*

У вези са горњом представком која је поднета 20. фебруара 2006. године,
У вези са одлуком да се примени члан 29 став 3 Конвенције и заједно размотри допуштеност и основаност предмета,
У вези с изјавом коју је тужена влада доставила 22. новембра 2007. године којом се Суд моли да ову представку скине с листе предмета и одговором подносилаца представке на исту,
После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подносиоци представке, г. Александар Стојановић, гђа Милева Стојановић и гђа Станислава Митић, су држављани Србије рођени 1923. године, односно 1933. године и 1953. године и живе у Лесковцу. Пред Судом их је заступао г. М. Живковић, адвокат са праксом у истом граду
Владу Србије („Влада“) представљао је њен заступник г. С. Царић.

Чињенице овог предмета, како су их странке доставиле, могу се сумирати на следећи начин.

Општина Лесковац је 22. јануара 1985. године извршила експропријацију зграда у власништву подносилаца представке или њихових законских претходника како би се направила нова улица.

Општина је 14. марта 1995. године укинула ову одлуку и обавестила подносиоце представке да могу да добију материјалну накнаду путем „обичне“ грађанске парнице. Посебно је примећено да није почела никаква градња у прве три године после експропријације.

Подносиоци представке су 14. децембра 1995. године поднели захтев за накнаду у природи код Општинског суда у Лесковцу. Њихов захтев је накнадно претворен у потраживање за надокнаду материјалне штете против Јавног предузећа – Дирекција за урбанизам и изградњу – Лесковац.

После враћања предмета на нижу инстанцу пре 3. марта 2004. године, Општински суд је 26. маја 2006. године донео пресуду у корист подносилаца представке. Том пресудом је он доделио тражену надокнаду и утврдио да су зграде о којима је реч срушене, због чега се не могу физички вратити подносиоцима представке.

Исти суд је 25. октобра 2006. године донео допунску пресуду, додељујући додатну надокнаду.

Тужени је у међувремену, 14. августа 2006. године, уложио жалбу на пресуду Општинског суда од 26. маја 2006. године. Према информацијама које се налазе у списима предмета, изгледа да захтеви подносилаца представке још нису решени код Окружног суда у Лесковцу.

ПРИТУЖБЕ

Подносиоци представке су се жалили према члану 6 став 1 Конвенције на дужину грађанске парнице за надокнаду штете. Они су се даље жалили, према члану 1 Протокола бр. 1, због повреде њихових имовинских права.

ЗАКОН

А. Притужба према члану 6 став 1 Конвенције

Дописом од 22. новембра 2007. године Влада је обавестила Суд да предлаже да се припреми једнострана декларација ради решења питања која су постављена овим делом представке. Она је даље затражила од Суда да представку скине с листе предмета у складу с чланом 37 Конвенције.

Декларација коју је потписао заступник Владе, предвидела је следеће:

„Изјављујем да је Влада Републике Србије спремна да прихвати да је дошло до повреде права подносилаца представке према члану 6 став 1 Конвенције и нуди да подносиоцима представке [заједно] исплати износ од 3.200 евра *ex gratia* у вези с представком која је код Европског суда за људска права заведена под бројем 9071/06.

Овај износ, који покрива материјалну и нематеријалну штету као и трошкове, платиће се у динарској против вредности без пореза који се може платити и на рачун [који наведу]

подносиоци представке. Овај износ ће се исплатити у року од три месеца од датума испостављања пресуде Суда. Ово плаћање ће представљати коначно решење овог предмета.

Влада изражава жаљење што је дошло до радњи које су довеле до подношења ове представке.

Влада сматра да је надзор Комитета министара над извршењем пресуда Суда у вези с Републиком Србијом у овом и сличним случајевима, одговарајући механизам за обезбеђење побољшања у овом контексту. С том намером, неопходна сарадња у овом поступку ће се наставити.“

У допису који је Суд примио 20. децембра 2007. године подносиоци представке су изнели мишљење да не би било оправдано да се њихов предмет скине са списка.

Суд подсећа да се чланом 37 Конвенције предвиђа да он може, у било којој фази поступка, одлучити да скине неку представку са списка својих случајева. Члан 37 став 1 (в) посебно омогућава Суду да скине неки предмет са свог списка ако нађе да је „даље неоправдано да се настави разматрање представке“, а он је то чинио у прошлости на основу одређених једностраних декларација тужених влада чак и када су подносиоци представке остали при својим тврдњама.

С том намером, Суд ће пажљиво размотрити изјаву коју је влада припремила у овом предмету у светлу начела која произлазе из његове судске праксе (видети *Tahsin Acar против Турске*, [ВВ], бр. 26307/95, ставови 75 – 77, ЕЦХР 2003-VI).

Суд примећује да је у једном броју предмета одредио природу и обим обавеза које проистичу за државу уговорницу према члану 6 Конвенције у погледу права на суђење у разумном року (видети, међу многим другим предметима, *Cocchiarella против Италије* [ВВ], бр. 64886/01, ЕЦХР 2006; *Kudla против Пољске* [ВВ], бр. 30210/96, ЕЦХР 2000-XI; *Илић против Србије*, бр. 30132/04, 9. октобар 2007. године). Где је Суд утврдио кршење овог члана он је досудио правичну надокнаду, а њен износ је зависио од посебних карактеристика предмета.

С обзиром на природу уступака који су садржани у једностраној декларацији владе у предметном случају, као и на износ предложене надокнаде (који се може сматрати разумним у поређењу са оним које је Суд доделио у сличним случајевима, када се узме у обзир чињеница да само четири године оспораваног поступка спада у надлежност Суда *ratione temporis*, пошто је Србија ратификовала Конвенцију 3. марта 2004. године), Суд налази да више није оправдано да се настави разматрање овог дела представке (члан 37 став 1 (в) Конвенције; видети, за релевантна начела, *Tahsin Acar*, цитиран у горњем тексту; *Haran против Турске*, бр. 25754/94, пресуда од 26. марта 2002. године).

Суд је, такође, задовољан да поштовање људских права која су дефинисана Конвенцијом и Протоколима уз њу од њега више не захтева да настави разматрање овог дела представке (члан 37 став 1 *in fine*).

Сходно томе, треба га скинути са листе.

Пошто изгледа да оспоравани поступак још траје, треба приметити да одлука Суда о њеном брисању не прејудицира основаност потраживања подносилаца представке код домаћег суда нити, заправо, не утиче ни њихову могућност да добију надокнаду за свако додатно процедурално закашњење до ког може доћи после датума ове одлуке.

Суд, на крају, подсећа да је, у складу с чланом 46 став 2 Конвенције, Комитет министара једино надлежан да надзире извршење правоснажних пресуда. Ако, међутим, тужена држава не испуни своје обавезе из једностране декларације дате у

овом случају, представку треба вратити на списак предмета Суда сходно члану 37 став 2 Конвенције (видети *Aleksentseva и двадесет осам других подносилаца представке против Русије* (одлука), бр. 75025/01, ЕЦХР, 23. март 2006. године).

Б. Притужба према члану 1 Протокола бр. 1

С обзиром да је физичко враћање имовине о којој је реч немогуће и да очигледно грађанска парница за накнаду штете у вези с тим још није завршена, Суд налази да су притужбе подносилаца представке према члану 1 Протокола бр. 1 преурањене и, као такве, недопуштене због неисцрпљивања домаћих правних средстава, према члану 35 ставови 1 и 4 Конвенције.

В. Члан 29 став 3 Конвенције

С обзиром на горе наведене закључке, прикладно је да се обустави примена члана 29 става 3 Конвенције.

Из тих разлога, Суд једногласно

Узима у обзир услове из декларације тужене Владе у вези с притужбама које су изнете према члану 6 став 1 Конвенције и модалитете за обезбеђење обавеза о којима је у њој реч,

Одлучује да представку скине са списка својих предмета у оној мери у којој се она односи на горе наведену притужбу у складу с чланом 37 став 1 (в) Конвенције,

Проглашава остали део представке недопуштеним.

Sally Dollé
Секретар

Francoise Tulkens
Председник